

RAADGEVENDE COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

ADVIES Nr 85 / 009 van 14 januari 1985

O. ref. : 10527 / L / A / 7

BETREFT : Koninklijk besluit tot vaststelling van de wijze van identificatie van de rechthebbenden op pensioen.

De Raadgevende Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gezien de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het Rijksregister van de natuurlijke personen, meer bepaald het artikel 8;

Gezien het verzoek van 12 november 1984, ontvangen door de Commissie op 20 november 1984, van de Staatssecretaris voor Pensioenen, om advies betreffende een ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de wijze van identificatie van de rechthebbenden op pensioen;

Heeft op 14 januari 1985 het volgende advies verleend;

Het verdient aanbeveling in de aanhef van het koninklijk besluit de juiste benaming van de Commissie te vermelden, namelijk Raadgevende Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Luidens artikel 57 van de Wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen "moeten de publiek- en privaatrechtelijke instellingen evenals de feitelijke verenigingen een op de door de Koning bepaalde wijze vastgesteld identificatienummer geven aan de rechthebbenden op prestaties waarvan zij de dienst verzekeren" (d.i. van ouderdoms- of overlevingspensioenen en de desbetreffende renten en toelagen of van enig ander als pensioen geldend voordeel).

Uit de aan de Commissie voorgelegde bescheiden en uit de door de Commissie ingestelde informatie en met de afgevaardigden van de verzoekende overheid gevoerde besprekingen is gebleken dat de betrokken diensten meenden dat het nummer van het Rijksregister zou kunnen gebruikt worden als enig nodig identificatienummer voor de gepensioneerden.

Dit opzet werd vertolkt door het aanvankelijk door de verzoekende overheid aan de Commissie voorgelegd ontwerp van koninklijk besluit.

Naar luid van het artikel 8 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen kan de Koning "de openbare overheden en de instellingen bedoeld bij artikel 5" machtigen om het identificatienummer te gebruiken binnen de grenzen en voor de doeleinden door Hem bepaald.

Daar aldus de verwerkelijking van het aanvankelijk opzet wettelijk niet mogelijk bleek (gebruik door "feitelijke verenigingen" is alleszins uitgesloten) heeft de verzoekende overheid het huidige ontwerp voor advies aan de Commissie voorgelegd.

Waar zich tijdens de voorbereidende besprekingen met de afgevaardigden van de verzoekende overheid de vraag had gesteld of, gezien de onmogelijkheid van gebruik van een uniform unificatiesysteem en de daaruit voortvloeiende noodzakelijkheid alleszins partim een ander nummer dan het Rijksregisternummer te gebruiken, het niet aangewezen was voor het geheel identificatiesysteem "naar buiten uit" een ander nummer dan het Rijksregisternummer aan te wenden en het gebruik van het Rijksregisternummer tot interne aanwending van de centrale overheid te beperken (waarbij het de Commissie niet ontgaat dat het gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister een meer betrouwbare identificatie ten gevolge heeft en het gebruik van dit nummer in de bestanden en repertoria van de bedoelde overheden en diensten van Pensioenen vergissingen kan voorkomen die voor de betrokkenen ook nadelig kunnen zijn), meent de Commissie de opportuniteit van het door de overheid gekozen systeem, wanneer dit met de wettelijke richtlijnen overeenstemt en geen gevaar oplevert voor de persoonlijke levenssfeer, niet te hebben te beoordelen.

De verzoekende overheid heeft geopteerd voor een zo ruim mogelijke aanwending van het nummer van het Rijksregister en met een bijzonder systeem (bijzonder identificatienummer) voor het voor het Rijksregister ontzegt gedeelte.

De Commissie stelt vast dat, in overeenstemming met het met de afgevaardigden van de verzoekende overheid gepleegd overleg

1. de openbare overheden en instellingen die, in het kader van het artikel 57 van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen, het Rijksregisternummer zullen (moeten) gebruiken, met individuele vermelding duidelijk worden opgesomd (artikel 1 § 1);
2. een afzonderlijk identificatienummer wordt opgebouwd voor de instellingen en verenigingen die niet tot het gebruik van het Rijksregisternummer kunnen worden toegelaten (art. 2);
3. de aanwending van het Rijksregisternummer wordt afgebakend (art. 1 § 2);
Het intern gebruik kan in beginsel geen aanleiding geven tot discriminatie of misbruik.

Evenwel, gezien de in de artikelen 8 en 9 van de Wet op het Rijksregister uitgedrukte bezorgdheid in verband met het gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister, is de Commissie van oordeel dat de verleende machtiging naar de omvang zo duidelijk mogelijk moet afgelijnd worden.

De Commissie is aldus van oordeel dat wat het door het artikel 1 § 2 van het besluit-ontwerp afgelijnd gebruik van het Rijksregisternummer betreft de aanwijzer "intern (gebruiken)" (usage interne) voldoende nauwkeurigheid mist en dient vervangen te worden door "slechts voor het intern beheer van de prestaties opgesomd in artikel 57 van de Wet van 15 mei 1984", terwijl de externe betrekkingen in zelfde zin dienen bepaald te worden.

De Commissie stelt aldus als tekst van artikel 1 § 2 voor :

"De in paragraaf 1 bedoelde overheden en instellingen mogen het
"in dit paragraaf bepaalde identificatienummer slechts VOOR HET
"INTERN BEHEER VAN DE PRESTATIES OPGESOMD IN ARTIKEL 57 VAN DE
"WET VAN 15 MEI 1984, in hun MET DEZELFDE PRESTATIES VERBAND HOU
"DENDE onderlinge betrekkingen en betrekkingen met de onder dit
"nummer geïdentificeerde rechthebbende (OF ZIJN WETTELIJKE VER-
"TEGENWOORDIGER) gebruiken".

Er zal voor moeten gewaakt worden dat in de ten deze beoogde interne en externe betrekkingen het gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister beperkt blijft tot wat voor elke betrokken dienst nodig is voor de uitvoering van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen waarmee hij binnen de voormelde perken belast is.

Tenslotte hebben de voormelde voorzorgen slechts zin voor zover de verplichtingen opgelegd bij artikel 11, tweede en derde lid, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het Rijksregister van de natuurlijke personen, in verband met de veiligheid van de informatie en met het geëigend karakter van de programma's, worden in acht genomen.

Voor het Secretariaat,

De Voorzitter,

R. DEMOUSTIER

D. HOLSTERS